

## A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság **Budapesten, 2010. év október hó 14. napján** tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

### í t é l e t e t:

A jelentős mennyiségű kábítószerre, kereskedéssel elkövetett kábítószerrel visszaélés bűntette miatt I. r. vádlott és társa ellen folyamatban lévő büntetőügyben a Fővárosi Bíróság 2009. év szeptember hó 17. napján kelt 9.B.1139/2008/18. számú ítéletét az I. r. vádlott tekintetében **megváltoztatja**.

Az 1 rb. kábítószerrel visszaélés vétségeként (Btk. 282. § (1), (5) bekezdés a./ pont) értékelt cselekményét kábítószerrel visszaélés bűntettének (Btk. 282. § (1) bekezdés) **minősíti**.

1 rb. kábítószerrel visszaélés vétségében (Btk. 282/A. § (1), (6) bekezdés a./ pont) történt bűnösség megállapítását **mellőzi**.

E vádlott főbüntetését 5 (öt) év 6 (hat) hónapi fegyházbüntetésre enyhíti.

I. r. vádlott anyja neve helyesen xy.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét I. r. és II. r. vádlottakkal szemben helybenhagyja.

A kiszabott szabadságvesztésbe beszámítani rendeli I. r. vádlott által 2010. év január hó 27. napjától a mai napig házi őrizetben töltött időt is.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

### I n d o k o l á s:

A Fővárosi Bíróság 2009. év szeptember hó 17. napján kelt 9.B.1139/2008/18. számú ítéletében I. r. vádlottat a Btk. 282/A. § (1) és (3) bekezdése szerinti kábítószerrel visszaélés bűntette, a Btk. 282. § (1) bekezdés, (5) bekezdés a./ pontja szerinti kábítószerrel visszaélés vétsége és a Btk. 282/A. § (1) bekezdés, (6) bekezdés a./ pontja szerinti kábítószerrel visszaélés vétsége miatt halmazati büntetésül 7 év fegyházbüntetésre ítélte, melybe beszámította a vádlott által előzetes fogvatartásban, illetve házi őrizetben töltött időt;

II. r. vádlottat az ellene emelt kábítószerrel visszaélés büntettének [Btk. 282/A. § (1) bekezdés és (3) bekezdés] vádjá alól felmentette; rendelkezett a járulékos kérdésekről, a bűnügyi költségnek I. r. vádlott, illetőleg a Magyar Állam általi viseléséről.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész 3 napi gondolkodási időn belül I. r. vádlott terhére a büntetés súlyosításáért, II. r. vádlottal szemben bűnössége megállapításáért és büntetés kiszabásáért; I. r. vádlott és védője részben felmentésért, részben enyhítésért jelentettek be fellebbezést. Az első fokon eljáró ügyész fellebbezésének indokolásában az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást nem vitatta. Abból a körülményből, hogy II. r. vádlott a kábítószer tartalmazó reklámszatyrot a csomagtérből vette ki, azt saját gépkocsijával szállította és nem a buszpályaudvaron adta át I. r. vádlottnak, a csomagot a rendőri intézkedés során a közeli ház udvarába dobta az következik, hogy a II. r. vádlott a csomag tartalmát ismerte, a II. r. vádlott tudata átfogta, hogy abban kábítószer van. Ennek tudatában hozta azt be az országba, adta át az I. r. vádlottnak. Erre utal az is, hogy nem a szokásos 10.000-20.000 forintos, hanem 30.000 forintos juttatásért bonyolította a beszállítást.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.802/2009/2-I. számú átiratával az ügyészi fellebbezést utóbbi vádlott tekintetében módosított tartalommal tartotta fenn. Álláspontja szerint ugyanis az elsőfokú bíróság e vádlottal kapcsolatos tényállása megalapozatlan, az nincs kellően felderítve. A nyomozati iratok 131-133. oldalán található rendőri jelentés szerint a II. r. vádlott a zöld szatyrot a kocsiból dobta a mögötte lévő ház kertjébe. E megállapítás részben ellentétes az iratok közt elfekvő fényképpel, így feltétlenül szükséges lett volna a Nemzeti Nyomozó Iroda Szervezett Bűnözés Elleni Főosztály Kábítószer Bűnözés Elleni Osztály Felderítő Alosztályának azokat a munkatársait kihallgatni, akik a vádlottakat a helyszínről figyelték, róluk fényképfelvételeket készítettek, illetve velük szemben intézkedtek. Meg kellett volna keresni a rendőr alezredest, osztályvezetőt arra a körülményre, hogy kik azok, akik e körben felvilágosítást tudnak adni, őket, valamint a rendőri jelentés aláíróját ki kellett volna hallgatni. Ez cáfolhatta, avagy erősítette volna a II. r. vádlott azon nyilatkozatát, hogy pánik hatására dobta el az általa állítólagosan nem ismeret tartalmú szatyrot. Összességében a II. r. vádlott tekintetében az elsőfokú bíróság ítélete a Be. 351. § (2) bekezdés a./ pont megalapozatlan, ezért a Be. 376. § (1) bekezdése alapján az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását indítványozta.

I. r. vádlott tekintetében a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség nagyobb részt megalapozottnak tartotta a megállapított tényállást. Azt annyiban indítványozta pontosítani, hogy az I. r. vádlott lakásán megtalált kábítószer hatóanyagtartalma meghaladta a csekély mennyiség felső határát; ugyanígy kell korrigálni az elsőfokú ítélet 8. oldal 1. bekezdésének megállapítását, mert az e vádlott által a III. és IV. pontban megszerzett, illetve másoknak átadott, le nem foglalt kábítószer is meghaladta a csekély mennyiség felső határát.

E vádlott bűnösségét egységesen a Btk. 282/A. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő átadással és kereskedéssel, jelentős mennyiségre elkövetett kábítószerrel visszaélés büntetében, továbbá a Btk. 282. § (1) bekezdésébe ütköző megszerzéssel elkövetett kábítószerrel visszaélés büntetében indítványozta megállapítani. E mellett lényegesen hosszabb tartalmú fegyházbüntetés kiszabását kérte vele szemben.

I. r. vádlott védője fellebbezésének írásbeli indokolásában előadta, hogy a Fővárosi Bíróság ítélete megalapozatlan, mivel elmaradt a védelem által indítványozott 1. számú tanú tárgyaláson történő meghallgatása. Az elsőfokú ítélet a bizonyítási indítvány elutasítására ki sem tért, így ez olyan lényeges eljárási szabálysértés, amely a Be. 373. § (1) bekezdés III/a. pontja szerinti hatályon kívül helyezést alapozza meg. Tévedett az elsőfokú bíróság a vádlott cselekményének jogi értékelésekor, amikor nem vette figyelembe, hogy a vádlott nem vette át a kábítószer tartalmazó csomagot, ami kizárja büntetőjogi felelősségét, mert ez a Btk. 17. § (3) bekezdésében szabályozott önkéntes elállás. Az iratokhoz csatolt fényképfelvételeken semmiféle menekülés nem látszik az I. r. vádlott részéről, elfogásának helyszínéről és időpontjáról nincs fénykép. A rendelkezésre álló bizonyítékokból, köztük a II. r. vádlott vallomásából az állapítható meg, hogy e vádlott I. r. vádlott távozását követően dobta el a csomagot, és csak ez után intézkedtek a rendőrök. Az irányadó, az elsőfokú bíróság által is idézett jogesetből pedig az olvasható ki, hogy „ha a kábítószer a címzett nem veszi át és a hatóság lefoglalja a bűncselekmény kísérleti szakban marad”.

A védő is kérte a helyszínen intézkedő rendőrök tanúkénti kihallgatását I. r. vádlott érdekében. Ez azonban nem a fellebbezési eljárás során felvehető bizonyítás, így célszerűbb az ítélet hatályon kívül helyezése. A korábban az 1. számú tanútól két alkalommal megszerzett, összesen mintegy 3 kg speed kapcsán megjegyzendő, hogy e körben is hiányzik a tanúval történő szembesítés, a kábítószer szakértő nem vizsgálta meg. Legfeljebb csak a fogyasztással kapcsolatos elkövetési magatartás róható a vádlott terhére, ez viszont a csekély mennyiség felső határát nem haladta meg. Összességében elsődlegesen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és a Fővárosi Bíróság új eljárásra utasítását, másodlagosan I. r. vádlott felmentését, az általa elismert cselekmény tekintetében pedig a büntetés lényeges enyhítését indítványozta.

A másodfokú nyilvános ülésen I. r. vádlott védője az 1. számú tanú kihallgatására irányuló indítványát fenntartotta. A bizonyítási indítvány elutasítását követően az ügyész perbeszédében megismételte az átiratában foglaltakat.

I. r. vádlott védője ugyancsak fenntartotta a jogorvoslatában írtakat. Összegzésként előadta, hogy a hatályon kívül helyezést az 1. számú tanú és az intézkedő rendőrök tanúkénti kihallgatásának az elsőfokú bíróság általi elmulasztása indokolja. Ismét felhívta a figyelmet, hogy a II. pontbeli cselekvőség kísérleti szakban maradt és az elsőfokú bíróság az önkéntes elállást sem vizsgálta, ennek indokolása is elmaradt. Felderítetlen a tényállás az I. r. vádlott kereskedelmi tevékenységével

kapcsolatosan is. Nem bizonyított ugyanis, hogy ennek szándékával vette át a kábítószer.

I. r. vádlott felszólalásában sajnálkozásának adott hangot. Nem tagadta, hogy fogyaszt kábítószer, azonban kábítószer nem akart átvenni a II. r. vádlottól, már 25-30 méterre eltávozott a helyszínről, amikor a rendőri intézkedés történt.

II. r. vádlott védője az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta, mert helyes álláspontot foglalt el a Fővárosi Bíróság, amikor bizonyítottság hiányában felmentette őt. A másodfokú bíróság kötve van a mérlegeléssel megállapított tényálláshoz, nem volt indítvány arra nézve, hogy az elsőfokú eljárásban az intézkedő rendőröket tanúként hallgassák meg. Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján hozta meg a felmentő rendelkezését. Nem vitatható, hogy a II. r. vádlott tudata nem fogta át azt, hogy bűncselekményről van szó.

II. r. vádlott nyilatkozott személyi körülményeire; az ügy érdemében előadta, hogy naivságának lett az áldozata, amikor egy felületes kapcsolatból kiindulva úgy döntött, hogy elvállalja a csomag beszállítását, ami rossz döntés volt. Arról azonban nem tudott, hogy kábítószer van a szatyorban, mivel csak 10.000-30.000 forintot kínáltak a csomag behozataláért, ez sem utalt neki arra, hogy az volna benne. Nagyobb összeg esetén elgondolkodott volna erről.

A Fővárosi Ítéltábla a Be. 349. § (1) bekezdésére figyelemmel a 348. § (1) bekezdése alapján a többirányú fellebbezés folytán a Fővárosi Bíróság ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül I. r. és II. r. vádlottakra vonatkozóan. Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályok betartásával folytatta le az eljárását. Kétségkívül indokolási kötelezettségét nem minden tekintetben teljesítette a későbbiekben részletezettek szerint, ám ez távolról sem tekinthető olyan mértékűnek, mely miatt az ítélet felülbírálatra alkalmatlan lenne a Be. 373. § (1) bekezdés III/a. pontja alapján. Az eljárása során a másodfokú bíróság az indokolási kötelezettség részbeni elmulasztásából eredő eljárási szabálysértést orvosolta az elsőfokú ítélet érvelési hiányosságainak kiegészítésével, pótlásával.

Szemben a Fellebbviteli Főügyészség észrevételével, illetve I. r. vádlott védőjének indítványával az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségének is eleget tett. E körben minden lehetséges intézkedést megtett 1. számú tanúnak tárgyalásra történő megidézése érdekében. Ennek sikertelensége nem a bíróság tevékenységére, hanem arra volt visszavezethető, hogy a tanú életvitelszerűen nem Magyarországon tartózkodott. Tárgyalási meg nem jelenésére tekintettel törvényesen engedélyezte részére az elsőfokú bíróság írásbeli vallomás tételét [Be. 85. § (5) bekezdés]. Ennek során az elsőfokú bíróság az eljárási törvény szerinti figyelmeztetésben részesítette az 1. számú tanút, aki ezt - a megküldött vallomásából egyértelműen megállapíthatóan - minden tekintetben megértette. Kétségkívül ugyanezen törvényhely utolsó mondata nem zárja ki azt, hogy az

írásbeli vallomás megtételét követően a tanút a szóbeli vallomás céljából a bíróság utóbb mégis megidézte. Ez jelen esetben már csak azért sem volt indokolt, mivel a tanú - az előbb írtak szerint - nem Magyarországon tartózkodik. Továbbmenően írásbeli vallomása nem mutatott olyan eltérést a nyomozás során tett előadásához, illetve a külföldi büntetőeljárásban tett tanúvallomásához képest, melyre tekintettel a bíróság előtti vallomástétele elmellőzhetetlen lenne.

Az ismertetett törvényhely megengedi az írásbeli vallomás tételét, ez az elsőfokú eljárás során felolvasásra került, így a közvetlenség elve nem sérült az eljárás során. A Fővárosi Ítéltábla sem tartotta ezért indokoltnak az 1. számú tanú másodfokú eljárásba történő megidézését, illetve bírósági vallomásának elmaradására tekintettel az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését.

Ugyancsak a közvetlenség elvének sérelme nélkül olvasta fel a 2009. május 5. napján tartott tárgyaláson az elsőfokú bíróság a vádlottak elfogásakor készült rendőri jelentést (14. számú tárgyalási jegyzőkönyv 8. oldal). Az abban leírtak a bűncselekmény leleplezésekor készültek, melyekhez képest a jelentést készítő további információval nyilvánvalóan nem tudtak szolgálni a bűncselekmény elkövetése óta eltelt közel négy éves időmúlásra is figyelemmel. Ez a körülmény a másodfokú eljárásban is fennáll - a cselekmény óta további egy év telt el -, most sem várható az intézkedő rendőröktől a leírtakhoz képest további releváns tények közlése. Ezért a másodfokú eljárás során a megidézésüket, illetőleg tanúkenti meghallgatásuk elmaradása miatti hatályon kívül helyezést nem látta indokoltnak az ítéltábla.

A bizonyítási indítványok elutasításának indokait a Fővárosi Ítéltábla az előbbiek szerint pótolta, ezért fel sem merülhet az indokolási kötelezettség olyan súlyú megsértése, ami az ítélet hatályon kívül helyezésére vezethetne. Egyebekben az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségét teljesítve mindazokat a tanúkat meghallgatta, okiratokat felolvasta, szakvéleményeket ismertetett, amelyek a tényállás elbírálása szempontjából jelentőséggel bírnak. Túlnyomórészt megalapozottan állapította meg a történeti tényállást, ugyanakkor szerkesztési hiba folytán nem itt rögzített olyan körülményeket, melyek a történeti tényálláshoz tartoznak; mások - például I. r. és II. r. vádlott bizonyos meg nem cáfolt védekezése - ugyancsak a történeti tényálláshoz tartozók. I. r. vádlott fogyasztás céljából megszerzett, a lakásán tárolt, onnan lefoglalt kábítószer mennyisége tekintetében a szakvéleménnyel ellentétes ténymegállapítást tett az elsőfokú bíróság. Az előbbiek szerinti, a Be. 351. § (2) bekezdés b./ és c./ pontjai szerinti megalapozatlanságot a Fővárosi Ítéltábla a Be. 352. § (1) bekezdés a./ pontja - az iratok tartalma - alapján a tényállás kiegészítésével, pontosításával orvosolta:

- Az elsőfokú ítélet 5. oldal 4. bekezdésében írtakat azzal egészíti ki, hogy pontosan nem határozható meg az alkalmak száma, amikor II. r. vádlott kollégájával különböző csomagokat szállított a menetrendszerű buszjáraton I. r. vádlott részére. Többnyire monitort, háztartási gépeket, kábítószert nem

tartalmazó küldeményt vittek az I. r. vádlottnak. II. r. vádlott és kollegája csomagszállító tevékenységét a munkahelyük szabályzata tiltotta.

- A tényállás I. pontjában a két alkalommal szállított, összesen mintegy 3 kg speed tekintetében nem tudott arról II. rendű vádlott, hogy az általa Magyarország területére behozott, I. r. vádlottnak átadott csomag kábítószer tartalmazna. I. r. vádlott az átvett, le nem foglalt kábítószer nem árulta, hanem ismeretlen személynek adta tovább. Az eljárás során nem nyert bizonyítást ki volt I. r. vádlott felsőbb kapcsolata, s az sem, hogy a kábítószerért a vádlott, avagy ez a felsőbb kapcsolat fizetett. Az sem állapítható meg, hogy a közvetítésért pénzt kapott volna.
- A tényállás II. pontja 2. bekezdésében írtakat azzal egészíti ki, hogy I. r. vádlott azt is elmondta II. r. vádlottnak, hogy kap majd egy szatyrot, azt hozza be Magyarországra, és adja át neki. A szállításért 30.000 forintot ígért II. r. vádlottnak.

A 6. oldal utolsó bekezdésében írtakat az elsőfokú ítélet 15. oldal 2. bekezdésének következő megállapításának átemelésével egészíti ki: „kétséget kizáróan nem volt bizonyítható, hogy a II. r. vádlott tudata valóban átfogta, hogy a csomagban kábítószer van”.

A 7. oldal 1. bekezdésének első mondatában írtakat annyiban pontosítja, hogy I. r. vádlott észlelve az intézkedést megkezdő rendőrök közeledését és meghallva a rendőri felszólítást a helyszínről megkísérelt elmenekülni. Ugyanitt a harmadik mondatot azzal egészíti ki, hogy II. r. vádlott a kábítószer tartalmazó szatyrot a gépkocsijából kivette és bedobta egy ingatlan kertjébe. Kirekeszti ugyanakkor az elsőfokú tényállásból, hogy I. r. vádlott a rendőri intézkedést megelőzően indult el a helyszínről (rendőri jelentés 2. oldal 2. bekezdése, a nyomozati iratok 133. oldalán; az ehhez csatolt fényképfelvételek, nyomozati iratok 135-145. oldalán).

- A tényállás III. pontjában I. r. vádlott lakásán lefoglalt kábítószer tiszta hatóanyagtartalma meghaladta a csekély mennyiség felső határát, de nem érte el a jelentős mennyiség alsó határát.

E ponthoz emeli át az elsőfokú ítélet 12. oldal 4. bekezdésében írtakat, mely szerint I. r. vádlottnál foganatosított házkutatás során a nyomozó hatóság „két darab kábítószerrel szennyezett mérleget, több kábítószer csomagolására szolgáló eszközt” - dobozt, zacskót, szigetelőszalagot, fóliahegesztőt - foglalt le.

- A tényállás IV. pontját a 8. oldal 1. bekezdését annyiban helyesbíti, hogy a I. r. vádlott által saját fogyasztás céljából megszerzett, tartott kábítószer tiszta

hatóanyagtartalma meghaladta a csekély mennyiség felső határát, de nem érte el a jelentős mennyiség alsó határát.

Az elsőfokú bíróság általánosságban helyesen állapította meg, hogy II. r. vádlott kollégájával, aki terheltként az eljárásban nem szerepel több alkalommal szállított csomagot a menetrend szerint közlekedő buszjáraton az 1. számú tanú, illetőleg az I. r. vádlott részére. Ezen szállítások pontos száma nem volt megállapítható, semmi nem cáfolta ugyanakkor azokat az előadásokat, melyek szerint többször nem kábítószer tartalmazó küldeményt szállítottak Magyarországra. E körülménynek a hangsúlyos rögzítése II. r. vádlott tudattartamának megállapításánál bír jelentőséggel, annál is inkább, mivel a vádhatóság is elfogadta ezt ugyanis a II. r. vádlott kollégájával szemben vádemelés nem történt.

A rendelkezésre álló bizonyítékok okszerű mérlegelésével jutott az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, hogy kétséget kizáróan nem volt bizonyítható az, hogy II. r. vádlott tudata valóban átfogta azt, hogy az utolsó alkalommal a csomagban kábítószer van. E megállapítás a másodfokú bíróság álláspontja szerint azonban a történeti tényállásban is rögzítendő, mivel a II. r. vádlott cselekményének minkénti elbírálása szempontjából bír döntő jelentőséggel. E vádlott tudattartamára vonatkozó megállapításokat ezért a másodfokú bíróság a tényállás I. és II. pontjába is beemelte.

A II. pontban e körülményt az is alátámasztotta, hogy a II. r. vádlottnak a szállításért beígért 30.000 forint a korábbi alkalmakhoz képest nem volt olyan nagyságrendű összeg, amely lényegesen meghaladta volna az előző szállításokért kapott pénzt. Ez is azonban a történeti tényállás része, II. r. vádlott ezzel kapcsolatos előadása (elsőfokú ítélet 9. oldal 1. bekezdés) ezért itt rögzítendő.

Ahogy arra a másodfokú bíróság a korábbiakban már utalt, a rendelkezésre álló, az elsőfokú bíróság által ismertetett rendőri jelentés tükrében nem volt indokolt a vádlottak elfogásánál közreműködő rendőrök tanúkénti meghallgatása. A jelentésből azonban ugyancsak nem volt mellőzhető a releváns megállapítások tényállásban történő pontos rögzítése, az elsőfokú ítélet szövegezése ugyanis nem felelt meg ennek. Pedig a jelentés rögzíti, hogy a csomag átadása megtörtént-e, amennyiben nem, ez valóban I. r. vádlott önkéntes elállása, avagy más okból történt. Ebből állapítható meg az is, hogy mindkét vádlott észlelte a rendőri intézkedést, I. r. vádlott emiatt nem vette át a II. r. vádlott által hozott csomagot, és megkísérelt elmenekülni a helyszínről. A II. r. vádlott pedig a gépkocsijából vette ki a csomagot és dobta abba az udvarba, ahonnan az a későbbiekben lefoglalásra került.

Az ítélet a 7. oldal 1. bekezdésében, továbbá a 11. oldal 4. bekezdésében pontatlanul idézte a rendőri jelentés szövegét. A tényállás kiegészítésében írtak szerint pontosította a másodfokú bíróság, hogy I. r. vádlott még nem a rendőri intézkedést megelőzően távozott a helyszínről, hanem épp e miatt próbált meg elmenekülni; a II. r. vádlott a csomagot a gépkocsijából vette ki és dobta be a későbbi megtalálási helyére.

Az I. r. vádlott által az I. pontban átvett, le nem foglalt kábítószer mennyiségéből, a II. pontban az e vádlott által megszerezni kívánt mennyiségből, továbbá a híváslisták adataiból, a házkutatás során az I. r. vádlott lakásán lefoglalt tárgyakból az a következtetés vonható le, hogy az I. r. vádlott a beszállított kábítószert felső kapcsolatának adta tovább. Kiemelendő, hogy a nyomozati iratok 2353. oldalán található házkutatási jegyzőkönyv szerint e vádlott lakásán a kábítószer mellett az ennek csomagolásához használatos tárgyakat (dobozt, zacskót, szigetelőszalagot, fóliahegesztőt), kábítószerrel szennyezett mérlegeket foglalt le a nyomozó hatóság. Ezért a másodfokú bíróság megállapította, hogy I. r. vádlott a I. pontban forgalomba hozta, a II. pontban e célból kísérelte meg átvenni a kábítószert.

Az I. pontban az elsőfokú bíróság a le nem foglalt, vegyész-szakértő által valóban nem vizsgált kábítószer tekintetében az állandó bírói gyakorlatnak megfelelően becsülte meg a hatóanyagtartalmat. A cselekmény elkövetésekor illetve az azt megelőző években a speed por legkisebb amfetamin hatóanyagtartalma 1 % volt. Az I. r. vádlott által átvett, továbbadott 3 kg speed tiszta hatóanyagtartalma így valóban 30 g amfetamin volt. Ugyanezen okból nem volt indokolt a IV. pontban a tényállás megváltoztatása az e vádlott által társainak átadott, az elsőfokú bíróság által helyesen csekély mennyiségűnek megállapított kábítószer tekintetében.

Ahogy azt az elsőfokú bíróság az ítéleti tényállásában megállapította az I. r. vádlott lakásán lefoglalt közel 100 gramm marihuána, tiszta hatóanyagtartalma 1,26 gramm Delta-9-THC volt. Az 1979. évi 5. tvr. (Btké.) 23. § (1) bekezdés b./ pontja alapján a kábítószer csekély mennyiségű, ha a tetrahidro-kannabinol (THC) esetén a tiszta hatóanyag-tartalom az 1 gramm mennyiséget nem haladja meg. Tekintettel arra, hogy jelen esetben 0,26 grammal az előbbi értéknél több a lefoglalt marihuána, ez már önmagában meghaladta a csekély mennyiség felső határát. Az ezen felül lefoglalt, valóban csekély mennyiségű kábítószer hatóanyag-tartalma már nem változtat érdemben az előbbi mennyiségen. Erre tekintettel a tényállás III. pontjának utolsó mondatát a másodfokú bíróság a korábban írtak szerint módosította.

A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján nem zárható ki a nyomozati iratok 2645. oldalán előterjesztett I. r. vádlotti védekezés, hogy ezt a mennyiséget I. r. vádlott a saját fogyasztására tartotta. Ezáltal az elsőfokú ítélet 8. oldal 1. bekezdésében írtakat annyiban pontosította a másodfokú bíróság, hogy e vádlott a csekély mennyiség felső határát meghaladó kábítószert tartott fogyasztás céljából.

Egyebekben a másodfokú bíróság nem látott lehetőséget a megállapítottakkal szemben olyan gyökeresen eltérő tényállás megállapítására, amely I. r. vádlott védőjének indítványa szerinti felmentésre, illetve II. r. vádlott elítélésére vezetett volna. Tekintettel arra, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás hiányosságait az előbbieket szerint orvosolhatóak voltak, ugyancsak megalapozatlanok voltak az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére irányuló indítványok. Összességében megállapítható, hogy a Fővárosi Bíróság - az előbbi pontosításokkal, kiegészítésekkel - a tényállás megállapításakor irathűen, a logika

szabályainak betartásával rögzítette az ügy elbírálása szempontjából jelentőséggel bíró tényeket.

Az elsőfokú bíróság az előbbi kiegészítésekkel, tovább a jogi indokolás későbbi pótlásával az indokolási kötelezettségének is eleget tett. I. r. vádlott bűnösségének megállapításánál elemzően értékelte az e vádlott védekezését cáfoló bizonyítékokat. Ezek közül is kiemelendő az e vádlottal kifejezetten jó viszonyban levő 1. számú tanú következetesen terhelő tanúvallomása, továbbá az elsőfokú bíróság által felolvasott, a másodfokú bíróság által a történeti tényállásba beemelt a nyomozati iratok 131-133. oldalán található rendőri jelentés.

Ugyancsak helyesen vette számba, értékelte az elsőfokú bíróság II. r. vádlott javára felmerült bizonyítékokat. Ezzel szemben lényegében csak a csomag eldobása tekinthető olyannak, melynek alapján arra lehetett volna következtetést vonni, hogy e vádlottnak tudomása volt az általa behozott küldemény tartalmáról. Ugyanakkor az állapítható meg, hogy e vádlott - és a terheltként nem szereplő II. r. vádlott kollégája - több alkalommal hozott be kábítószer nem tartalmazó küldeményt I. r. vádlottnak; e behozatalért ígért 30.000,- forintot. Ez az összeg szemben az ügyészi állásponttal a kábítószer értékéhez képest csekély, kiemelkedőnek egyáltalán nem mondható. Az 1. számú tanú csak az I. r. vádlottra tett terhelő vallomást, viszont egyetlen terhelő vallomást sem tett II. r. vádlottra, sőt elmondta, hogy a sofőrök előtt kifejezetten titkolták mi van a csomagban. Az előbbiekből helytállóan vonta le a következtetést az elsőfokú bíróság, hogy nem volt bizonyítható, hogy a II. r. vádlott elkövette volna a vádiratban szereplő cselekményt, tudott volna az általa továbbított csomag tartalmáról. Helyes jogcímen mentette fel ezért őt az elsőfokú bíróság (15. oldal 3. bekezdés). Az elsőfokú ítélet megváltoztatására, II. r. vádlott elítélésére, avagy felmentése miatt az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére irányuló ügyészi fellebbezést ezért a másodfokú bíróság nem tartotta megalapozottnak.

I. r. vádlott és védőjének felmentésre irányuló fellebbezései nem alaposak, az enyhítésre irányuló fellebbezése az alábbiak szerint alapos.

A másodfokú bíróság által pontosított és kiegészített tényállás alapján is helytálló az elsőfokú bíróság következtetése I. r. vádlott bűnösségére az I. és II. tényállási pontokban, mely cselekmények valóban a Btk. 282/A. § (1), (3) bekezdése szerinti kábítószerrel visszaélés büntettének minősülnek. Nem értett egyet azonban a másodfokú bíróság azzal, hogy az I. r. vádlott a tényállás II. pontjában a kábítószerátvette volna, mert - az elsőfokú ítélet megfogalmazása szerint - „a testi közelségében volt, így birtoka alá vonta” (16. oldal 2. bekezdés). Ezzel szemben helytállóan hivatkozott arra a védő, hogy e cselekmény kísérleti szakban maradt, mivel a kábítószer átvételére nem került sor, azt II. r. vádlott nem adta át, hanem eldobta. Az átadás elmaradása azonban korántsem I. r. vádlott önkéntes elállása folytán hiúsult meg. Szemben védője érvelésével a kiegészített tényállásból egyértelműen megállapítható, hogy e vádlott a rendőri intézkedésre tekintettel nem vette át a kábítószerát és erre tekintettel kísérelt meg elmenekülni a helyszínről. Az önkéntes elállás csak akkor állapítható meg, ha az elkövető túlnyomórészt a saját

elhatározásából hagyja abba az elkövetési magatartást, holott az adott körülmények között módja lenne a bűncselekmény befejezésére. Ennek fennállását jelen esetben az előbb írt rendőri intézkedés zárja ki, mert ennek hatására nem vette át I. r. vádlott a kábítószer. Az első fokú ítélet indokolása e tekintetben az előbbiek szerint valóban kiegészítésre szorult.

Ugyancsak nem értett egyet a másodfokú bíróság azzal, hogy I. r. vádlott a cselekményt kereskedelmi céllal valósította meg (elsőfokú ítélet 16. oldal 1. bekezdés). Az eljárás során kétséget kizáróan nem volt bizonyítható, hogy ő lett volna a kábítószer szállítmányok végső célja, az amfetamin tartalmú speedet ő porciózta volna ki és adta volna tovább a fogyasztóknak. A hivatkozott bizonyítékokra figyelemmel a történeti tényállást a másodfokú bíróság azzal egészítette ki, hogy e vádlott az átvett kábítószer magasabb kapcsolatának közvetítette, akit viszont az eljárás során nem sikerült felderíteni. Az sem volt megállapítható, hogy az I. r. vádlott kapott-e és ha igen milyen összegű ellenértéket az általa továbbadott kábítószerért. (Ennek a vagyonekbevitel alkalmazhatósága szempontjából van jelentősége.) I. r. vádlott ezért a Btk. 282/A. § (1) bekezdésének III. fordulata szerinti forgalomba hozatallal elkövetett kábítószerrel visszaélés büntettét követte el. Tekintettel arra, hogy cselekménye a I. pontban befejeződött, a II. pontbeli kísérlet ebbe olvadt bele. Ugyancsak beleolvad a IV. pontban írt cselekménye, mely szerint a baráti társaságában lévő személyeknek adott át e vádlott a csekély mennyiség felső határát el nem érő kábítószer. Nem volt indokolt ezért a vádlott bűnösségét további, a Btk. 282/A. § (1), (6) bekezdés a./ pontja szerint minősülő kábítószerrel visszaélés vétségében megállapítani. A minősítés mellőzésére irányuló ügyészi indítvány ezért alapos. E tekintetben felmentő rendelkezés alkalmazása indokolatlan volna, mert e vádlott a I., II. és IV. pontban írt átadási típusú cselekményei természetes egységnek, a Btk. 282/A. § (1), (3) bekezdésébe ütköző kábítószerrel visszaélés büntettének értékelendő.

A tényállás módosítása folytán ugyancsak helyes a megszerzési típusú cselekmény tekintetében tett ügyészi észrevétel. I. r. vádlott ugyanis saját fogyasztása céljából a csekély mennyiség felső határát meghaladó kábítószerrel tartott a lakásán. Cselekménye ezért valóban a Btk. 282. § (1) bekezdésének minősülő kábítószerrel visszaélés büntettét és nem a 282. § (5) bekezdés a./ pontja szerinti vétségét valósítja meg a III. pontban.

A büntetés kiszabása során az elsőfokú bíróság nagyobb részt helyesen értékelte a I. r. vádlottal szemben felmerült bűnösségi körülményeket. További enyhítő körülményként értékelendő javára, hogy a legnagyobb hatóanyagtartalmú kábítószerrel elkövetett cselekménye - tényállás II. pont - kísérleti szakban maradt; az általa befejezett forgalombahozatal pedig a jelentős mennyiség alsó határát alig meghaladó volt.

Az enyhítő körülmények e vádlott javára történő megváltozása folytán a törvényi minimumhoz közelítőbb szabadságvesztés kiszabása indokolt a másodfokú bíróság

álláspontja szerint. Az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetést ezért 5 év 6 hónapi fegyházbüntetésre enyhítette.

Az iratokból megállapíthatóan I. r. vádlott anyja neve helyesen xy. Az elsőfokú bíróság ítéletének rendelkező részében írtakat ennek megfelelően javította ki a Be. 261. § (1) bekezdésére figyelemmel.

Az irányadó tényállás alapján nem volt megállapítható, hogy I. r. vádlott a I. és IV. pontban írt cselekménnyel kapcsolatban vagyoni előnyhöz jutott volna. Vele szemben ezért valóban nem volt alkalmazható vagyonelemekzés; törvényesen rendelkezett ezért a tőle lefoglalt összeg kiadásáról, illetve a bűnügyi költség megfizetésére történő visszatartásáról az elsőfokú bíróság.

A Fővárosi Bíróság ítéletét a Fővárosi Ítéltábla I. r. vádlott tekintetében a Be. 372. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg az ítélet egyéb, törvényes rendelkezéseit e vádlott, továbbá II. r. vádlott tekintetében helybenhagyta.

I. r. vádlott által a másodfokú eljárásban házi őrizetben töltött idő beszámításáról a Btk. 99. § (1), (3) bekezdés alapján határozott.

**B u d a p e s t, 2010. év október hó 14. napján**

|                              |                                   |                                     |
|------------------------------|-----------------------------------|-------------------------------------|
| <b>Dr. Nehrer Péter s.k.</b> | <b>Dr. Hrabovszki Zoltán s.k.</b> | <b>Miszlayné dr. Lányi Éva s.k.</b> |
| <b>a tanács elnöke</b>       | <b>előadó bíró</b>                | <b>bíró</b>                         |

A Fővárosi Bíróság 9.B.1139/2008/18. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 3.Bf.315/2009/59. számú ítéletében írt változtatással a mai napon I. r., II. r. vádlottak tekintetében jogerőre emelkedett és I. r. vádlott esetében végrehajtható.

**B u d a p e s t, 2010. év október hó 14. napján**

**Dr. Nehrer Péter s.k.**  
**a tanács elnöke**

*Kiadmány hitelül:  
bírószági ügyintéző*